

РЕШЕНИЕ

№ 995

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 16.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5837** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от изпълнителния директор И. Й. Н., срещу предписания, дадени на основание чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда с Протокол за извършена проверка изх. № ПР1909435 от 08.04.2019 г. на Дирекция „Инспекция по труда” [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, в частта им по т.3, с която е със следното съдържание: „Работодателят да запознава работниците и служителите с графиците преди започване на работата по тях, съгл. чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските, обн. ДВ, бр.6 от 1987 г./.“

Жалбоподателят, [фирма], [населено място], представлявано от изпълнителния директор И. Й. Н. и чрез процесуален представител адв. П., счита предписанията в оспорената им част за незаконосъобразни и неоснователни. Сочи, че цитираната разпоредба не указва изрично писмен ред или срещу подпис за запознаване с графиците, поради което може да се използва всеки друг начин. Твърди, че служителите винаги са били запознавани с графиците преди започване на работа с тях по начина, указан в правилника за вътрешния ред и винаги на видно място в офиса стоят графици както за настоящия месец, така и за следващия, за което представя декларация, подписана от всички служители. Моли съдът да ги отмени и да присъди

разноски по списък.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], чрез юрк. С., оспорва жалбата. Сочил, че действително няма изискване за писмена форма за запознаване с графика, но самият факт, че начина за запознаване е уреден в правилника за вътрешния ред, не означава, че този ред се спазва, като смята, че не са представени доказателства за това. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, платен от жалбоподателя, като иска намаляването му.

Софийска градска прокуратура, редовно и своевременно уведомена за производството, не изпраща представител и не встъпва в него.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от легитимирано лице – адресат на предписанията и в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като обсъди доводите и възраженията на страните и се запознал с приложените от страните доказателства, намира за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Протоколът е издаден от длъжностни лица на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ - инспектори в дирекция „Инспекция по труда“.

Предписанията са издадени в предвидената от закона форма, след извършена проверка, като съдържат изискуемите по закон реквизити.

Процесните предписания са дадени от компетентен административен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.404, ал.1 КТ. С разпоредбата на чл.399 КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Дирекциите "Инспекция по труда", като подразделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ „инспекторът“ е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Предписанията са издадени от инж. Г. Й., изпълняваща длъжността главен инспектор, Е. Б., изпълняваща длъжността старши инспектор, и инж. Ж. Г. Ц., изпълняваща длъжността инспектор, в отдел „Условия на труд“, Дирекция „Инспекция по труда“ – С. към ИА „Главна инспекция по труда“, видно от представените по делото заповеди за назначаване, съответно изменение на служебното правоотношение, от което следва, че са компетентни да издадат оспорения административен акт.

С оглед на горното, съдът приема, че предписанията са издадени от компетентен орган и в предписаната писмена форма, предвид което не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Съдът обаче счита, че заповедта е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна на основание чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

В процесния случай, предписанията са направени след извършена от инспекторите на 22.03.2019 г., 01.04.2019 г. и 08.04.2019 г. проверка на обект Обменно бюро на адрес

[улица] по изискани с протокол от 23.03.2019 г. и представени документи.

В оспорената им част на т.3, предписанията са издадени без изясняване на всички обстоятелства от значение за постановяването им, в нарушение на чл.35 от АПК, без събиране на доказателства за относимите факти, в нарушение на чл.36 от АПК, и без да са описани каквито и да е конкретни фактически констатации на нарушение, за която да се издава предписанието, в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

С оспорения административен акт се налагат на основание чл.404, ал.1,т.1 от Кодекса на труда принудителни административни мерки „Задължителни за изпълнение предписания”, като същият е оспорен само в частта му по т.3, която гласи следното:

„Работодателят да запознава работниците и служителите с графиците преди започване на работата по тях, съгл. чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските, обн. ДВ, бр.6 от 1987 г./.“

В посочения чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските е предвидено следното: „Едновременно с установяването на сумирано изчисляване на работното време по [чл. 142, ал. 2 КТ](#) работодателят утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, които трябва да се съхраняват най-малко 3 години след края на периода. Работодателят запознава работниците или служителите с утвърдените графици преди започване на работа по тях.“

Няма предвиден нормативен ред и форма, в който служителите да се запознават предварително с графиците за работното време. След като не е предвиден такъв ред, то може да се извърши и докаже със всякакви средства.

Изрично в Правилника за вътрешния трудов ред в дружеството, представен на проверяващите при проверката, в чл. 36, ал.2 е записано следното: „Във фронт офиса на дружеството се работи в условията на сумирано изчисляване на работното време, като се утвърждават поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване. Работодателят запознава служителите с утвърдения график преди започване на работа по него, като графикът се поставя на видно място в офиса, изпраща се по имейл на служителите или по друг подходящ начин.“

Следователно, работодателят има възможност да запознае служителите по какъвто и да е подходящ начин, като между изброените е поставянето на видно място в офиса, който се твърди, че се практикува.

В представена с жалбата декларация, подписана от служителите на дружеството се сочи, че за периода от 01.01.2018 г. до момента на подписването ѝ / 09.04.2019 г./ са запознани с графиците преди започване на работа по тях, като в Направление „Д.“ е практика винаги да са запознати предварително с тях, тъй като графикът се изготвя и съгласува между главния касиер и служителите в обменното бюро, преди да бъде утвърден от управителя и сложен на видно и достъпно място в обекта.

Предвид посочения в декларацията период, следва да се отбележи, че разпоредбата на чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските е въведена в наредбата с изменение, обн. ДВ, бр.41 / 2017 г., в сила от 01.01.2018 г., предвид което и констатацията за неизпълнение в протокола от август 2016 г., считано до 01.01.2018 г. следва да се приеме и за непочиваща на нормативно основание.

От свидетелските показания на разпитаните по далото свидетели Д. Л. М. и Д. Н. Б. се потвърждава, че се изпълнява реда за изготвяне и одобряване на графика, след предварително съгласуване с всеки служител, поради което всеки е наясно с него преди одобряването му, а накрая графикът се поставя на видно място в офиса,

съгласно предвиденото в правилника. Поставя се както за текущия месец, така и за следващия. Установява се, също така, че при проверката в обекта са били и двата графика. От показанията на свидетелката Б., счетоводител на фирмата, която е присъствала и при проверката, се установява и, че е посочила на проверяващите, че според Правилника за вътрешния трудов ред запознаването с графика е чрез поставяне на видно място в обекта, където всеки служител може да го види, ги е попитала в какво се изразява нарушението. В първия момент ѝ казали, че не са видели правилника, но после казали, че няма да коригират, защото трябвало да има подпис на служителя, че е запознат.

Съдът приема, че при действащата нормативна уредба и разписаното в чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските без уреждане на конкретен способ, по който да става предварителното запознаване с графиците, напълно законен и подходящ е начина, практикуван в дружеството, чрез поставянето му на видно място в дружеството.

От представената декларация от служителите и разпитаните свидетели, съдът приема, че този ред е бил изпълнен към момента на проверката.

В същото време, в протокола от проверката е посочено, че проверяващите са установили неизпълнение на това задължение „при преглед на представените графици“, без никакви други фактически констатации в тази връзка. Изписаното би следвало да означава, че става въпрос за преглед на представен им документ, без да се сочи, че е направена констатация за „незапознаване“ поради липсата на подпис на служителите, както и без да се изследва какъв е редът с правилника, съответно без да са изисквани и търсени доказателства, доколкото такива констатации и осъждания в протокола изобщо няма, дали тези документи са поставени или не са поставени на видно място в обекта. Ако са били обърнали внимание на уреденото в правилника, констатацията, която са могли да направят при проверката инспекторите за това дали графиците са в обекта, съответно къде са поставени или не са поставени, е напълно елементарна. Такава констатация обаче липсва.

При издаването на предписанията, инспекторите са били длъжни да изяснят всички факти и обстоятелства от значение за случая / чл.35 от АПК/, съответно при необходимост и служебно да изискат и съберат доказателства / чл.36 от АПК/, и накрая да опишат коректно и подробно всички свои фактически констатации в административния акт /чл.59, ал.2, т.4 от АПК/.

Нито едно от тези задължения не е изпълнено, поради което се е стигнало до материално незаконосъобразен и необоснован административен акт.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК и по гореизложените съображения, съдът намира, че при издаване на процесната заповед са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, които обуславят отмяната на акта на основание чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски, в поискания и доказан размер. Съдът следва да присъди в полза на жалбоподателя разноски по представения списък за държавна такса в размер на 50 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., уговорено в договора за правна защита и съдействие плащане по банкова сметка, с представен и документ за извършеното плащане на 11.02.2019 г. Предвид размер на възнаграждението под минималния от 500 лв. при дела без материален интерес по чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, съдът счита възражението за прекомерност за неоснователно.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и ал.3, както и на основание чл. 143,
ал. 1 АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав.

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от изпълнителния директор И. Й. Н., предписания, дадени на основание чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда с Протокол за извършена проверка изх. № ПР1909435 от 08.04.2019 г. на Дирекция „Инспекция по труда” [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, в оспорваната им част по т.3.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда [фирма], [населено място], представлявано от изпълнителния директор И. Й. Н. разноси по делото, в общ размер на 510 / петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: